

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะจากการวิจัย

บทสรุป

กฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act : ISA) เป็นเครื่องมือสำคัญที่รัฐบาลมาเลเซีย/มาเลเซีย ใช้เพื่อรักษาความสงบของประเทศแห่งนี้มาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960 อย่างไรก็ตาม ภายใต้อิทธิพลของข้อวิจารณ์ต่อกฎหมายฉบับนี้ทั้งในแง่ของ "ตัวบท" และ "การบังคับใช้" โดยในแง่การวิจารณ์ตัวบทนั้นเกิดขึ้นเนื่องจากเนื้อหาของกฎหมายฉบับนี้เอื้อประโยชน์ให้รัฐบาลและเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงของมาเลเซียสามารถตีความประเด็นที่เกี่ยวกับความมั่นคงและลักษณะของผู้ที่เป็นภัยต่อความมั่นคงได้อย่างกว้างขวางและหลากหลาย ลักษณะเช่นนี้ทำให้ผู้คนจำนวนมากได้รับผลกระทบจากการที่รัฐบาลหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐตีความว่าพวกเขาเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของประเทศและใช้โอกาสนั้นดำเนินการทางกฎหมายกับคนเหล่านี้อย่างเด็ดขาด เช่น การจับกุม คุมขัง ตลอดจนการลงโทษทัณฑ์อื่น ๆ นอกจากนี้กฎหมายฉบับนี้ยังให้อำนาจอย่างสูงแก่รัฐบาลและเจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคงในการปฏิบัติการต่างๆ เพื่อการรักษาความมั่นคงของประเทศทั้งในเรื่องของการใช้อาวุธและการปฏิบัติงานต่างๆ ยิ่งกว่านั้นกฎหมายฉบับนี้ยังคุ้มครองผู้ปฏิบัติการด้านความมั่นคงมิให้ต้องรับผิดชอบต่อการสูญเสียชีวิตของบุคคลที่เกิดจากปฏิบัติการนั้นๆ อีกด้วย ส่วนในด้านการบังคับใช้นั้นกฎหมายฉบับนี้เอื้อให้เจ้าหน้าที่สามารถปฏิบัติการต่างๆ ได้ด้วยความรุนแรงจนในบางครั้งการปฏิบัติการนั้นก็ขัดหลักสากลหลายประการ เช่น การทรมานผู้ต้องสงสัยและผู้ต้องขัง เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ขัดต่อสาระว่าด้วยสิทธิเสรีภาพและสิทธิมนุษยชนทั้งที่ระบุในกฎหมายรัฐธรรมนูญของมาเลเซียและปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ

การดำรงอยู่ของกฎหมายความมั่นคงภายในมีความสำคัญและสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับบริบททางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของมาเลเซีย นับตั้งแต่กระบวนการจัดทำกฎหมายฉบับนี้ ตลอดจนแนวคิดที่ปรากฏในตัวบทซึ่งสัมพันธ์กับบริบทของมาเลเซียทั้งในด้านประวัติศาสตร์ อุดมการณ์ทางการเมือง รวมถึงบริบททางสังคม ฯลฯ การดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้จึงเป็นเสมือน "วัฒนธรรม" ประการหนึ่งของการเมืองและสังคมมาเลเซีย โดยเฉพาะวัฒนธรรมเรื่อง "ความมั่นคง" และ "ความไม่มั่นคง" ของประเทศแห่งนี้ ซึ่งในกรณีนี้รัฐบาลมาเลเซียคือผู้มีบทบาทสำคัญในการนิยามภาพ "ความมั่นคง" และ "ความไม่มั่นคง" ให้ดำรงอยู่ในสังคมอย่างต่อเนื่อง เพราะการสร้างภาพเหล่านี้ให้ดำรงอยู่อย่างต่อเนื่องทำให้รัฐบาลมาเลเซียสามารถยึดกุมความชอบธรรมในการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ไว้ได้อย่างต่อเนื่องเช่นกัน

นับตั้งแต่มีการประกาศบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเป็นต้นมา รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้จับกุมและคุมขังผู้คนแล้วเป็นจำนวนมาก โดยในระยะแรกนั้นยังคงใช้กฎหมายจับกุมและคุมขังผู้คนที่มีความเป็นภัยคุกคามต่อประเทศอย่างเห็นได้ชัด แต่ต่อมาเพียงไม่นานนักรัฐบาลมาเลเซียก็เริ่มใช้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้ควบคุมผู้คนหลายกลุ่มซึ่งไม่แน่ชัดนักว่าเป็นภัยคุกคามต่อชาติหรือเป็นเพียงภัยคุกคามต่อรัฐบาล ดังกรณีการจับกุมนักศึกษา ปัญญาชน นักวิชาการ สื่อสารมวลชนและนักการเมืองฝ่ายค้าน เป็นต้น ซึ่งการจับกุมคนเหล่านี้เริ่มต้นขึ้นอย่างชัดเจนมานับตั้งแต่ทศวรรษ 1970 เป็นต้นมา โดยรัฐบาลมาเลเซียมีบทบาทสำคัญในการนิยามภาพว่าผู้คนเหล่านี้เป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของประเทศด้วยข้อหาที่แตกต่างกันไปในแต่ละยุคสมัย เช่น การนิยามว่าบรรดานักศึกษาที่ต่อต้านการทำงานของรัฐบาลเป็นแนวร่วมขบวนการคอมมิวนิสต์ในทศวรรษ 1970 การนิยามว่าเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่ต่อต้านโครงการพัฒนาของรัฐบาลเป็นผู้คัดค้านการพัฒนาประเทศในทศวรรษ 1980 และ 1990 รวมถึงการนิยามว่าสมาชิกองค์กรทางศาสนาบางองค์กรเป็นผู้ก่อการร้ายในทศวรรษ 2000 เป็นต้น

จากปัญหาในแง่ตัวบทและการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในดังที่กล่าวไปข้างต้น ทำให้เริ่มมีการตั้งคำถามถึงความเหมาะสมของกฎหมายฉบับดังกล่าว แต่เนื่องจากอำนาจอันสูงส่งของกฎหมายฉบับนี้จึงไม่มีบุคคลหรือหน่วยงานใดคิดที่จะเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียพิจารณาถึงความเหมาะสมในการดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับดังกล่าว จวบจนกระทั่งในปี ค.ศ. 1989 เมื่อบรรดานักโทษการเมืองกลุ่มหนึ่งที่เป็นผู้ต้องขังภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายในได้รับการปล่อยตัวหลังจากต้องโทษคุมขังมาเป็นระยะเวลาสองปีนับจากเหตุการณ์ “ปฏิบัติการลาลัง” ทั้งนี้เมื่อผู้ต้องขังจากกรณีข้างต้นได้รับอิสรภาพจึงเริ่มรวมตัวกันเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่กันและกันทั้งในแง่การสู้คดี การให้คำปรึกษาเรื่องข้อกฎหมายและการช่วยเหลือในการดำเนินชีวิต หลังจากพ้นโทษ การช่วยเหลือเกื้อกูลต่อกันดังกล่าวเป็นจุดเริ่มต้นที่นำไปสู่การก่อตั้งองค์กรพัฒนาเอกชนชื่อ “องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย” หรือ “SUARAM” ขึ้นในเวลาต่อมา โดยมีวัตถุประสงค์เบื้องต้น คือ เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ต้องโทษภายใต้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายใน โดยองค์กรแห่งนี้พยายามใช้แนวคิดสากลเช่นประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนมาเป็นแนวคิดหลักต่อสู้กับกฎหมายความมั่นคงภายในอันเป็นวัฒนธรรมการเมืองประเภทหนึ่งของมาเลเซีย ทั้งนี้ตลอดระยะเวลาราว 2 ทศวรรษที่ผ่านมาองค์กร SUARAM เคลื่อนไหวทางการเมืองเพื่อต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในอย่างต่อเนื่อง โดยแบ่งการทำงานขององค์กรแห่งนี้ออกเป็น 2 ช่วงเวลาตามท่าทีและการดำเนินงานขององค์กรที่แตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญ คือ ระยะเวลาแรกระหว่าง ค.ศ. 1989 - 1997 และระยะที่สองระหว่าง ค.ศ. 1998 - 2009

ในระยะแรกขององค์กร SUARAM ซึ่งเพิ่งริเริ่มก่อตั้งองค์กรและยังคงมีข้อจำกัดทั้งในเรื่องบุคลากร งบประมาณ อุปกรณ์การทำงาน ตลอดจนจนถึงการบริหารจัดการภายในองค์กรจึงยังไม่สามารถขับเคลื่อนงานในระดับที่กว้างขวางมากนัก อย่างไรก็ตามสมาชิกขององค์กร SUARAM ในเวลาดังกล่าวพยายามทำงานตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้โดยมุ่งเน้นการทำงานในด้านการให้ความช่วยเหลือแก่บรรดาผู้ต้องโทษจากกฎหมายความมั่นคงภายในและครอบครัวของคนเหล่านี้เป็นหลัก โดยเฉพาะการช่วยเหลือด้านข้อกฎหมายและคำแนะนำต่างๆ ซึ่งการช่วยเหลือเหล่านี้ในระยะแรกเริ่มต้นที่กลุ่มบุคคลที่ใกล้ชิดกับสมาชิกขององค์กร SUARAM โดยเฉพาะกลุ่มนักโทษการเมืองจากกรณี “ปฏิบัติการลาลัง” และต่อมาก็ค่อยๆ ขยายความช่วยเหลือไปยังผู้คนกลุ่มอื่นๆ ที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ต่อไปเป็นวงกว้างมากขึ้น

นอกจากนี้ในเวลาดังกล่าวองค์กร SUARAM ยังพยายามเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากกฎหมายความมั่นคงภายในสู่สาธารณชนผ่านหนังสือและกิจกรรมเผยแพร่ความรู้ต่างๆ อาทิ การจัดทำจดหมายเหตุชาวฮาลาลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายใน และจัดทำเอกสารแนวทางการปฏิบัติตนสำหรับผู้ต้องหา ผู้ต้องขังและครอบครัวญาติที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน รวมทั้งพยายามสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับกลุ่มองค์กรต่างๆ เช่น องค์กรพัฒนาเอกชนทั้งภายในและต่างประเทศ เพื่อทำงานร่วมกันทั้งในเรื่องการช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายในและประเด็นปัญหาเรื่องสิทธิมนุษยชน ซึ่งความร่วมมือที่สำคัญในเวลาดังกล่าว คือ การที่องค์กร SUARAM มีบทบาทสำคัญในการริเริ่มให้องค์กรพัฒนาเอกชนต่างๆ ทั่วประเทศมาเลเซียร่วมมือกันเพื่อร่าง “กฎบัตรสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย” (The Malaysian Human Rights Charter) ขึ้น ซึ่งความร่วมมือดังกล่าวเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญในการก่อตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซียในเวลาต่อมา

ส่วนการทำงานขององค์กร SUARAM ในระยะที่สองนั้นเริ่มต้นขึ้นในปี ค.ศ. 1998 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ยังคงมีประสบการณ์เคลื่อนไหว รวมทั้งมีความพร้อมในเรื่องกำลังคนและการบริหารจัดการองค์กรที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ประกอบกับบรรยากาศทางการเมืองและสังคมในมาเลเซียที่เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะหลังจากเหตุการณ์ที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงจับกุมและคุมขังรองนายกรัฐมนตรีอันวาร์ อิบราฮิม ซึ่งบรรยากาศดังกล่าวทำให้ประชาชนจำนวนไม่น้อยรู้สึกถึงความไม่ชอบธรรมในการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ภาวะเช่นนี้ทำให้ขบวนการการเมืองภาคประชาชนเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะกลุ่มคนจำนวนมากที่พากันเรียกร้องให้รัฐบาลดำเนินคดีต่อนายอันวาร์ อิบราฮิม อย่างไรก็ตาม ภายใต้เงื่อนไขดังกล่าวองค์กร SUARAM จึงเริ่มเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างเข้มข้นและมีท่าทีที่แข็งกร้าวมากขึ้นเช่นกัน ซึ่งท่าทีเช่นนี้นำมาสู่กิจกรรมใหม่ๆ เช่น การสร้างแนวร่วมกับ

บรรดาองค์กรพัฒนาเอกชนอื่นๆ เพื่อจัดทำกฎบัตรสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย และการสร้างแนวร่วมกับกลุ่มการเมืองต่างๆ ในนาม Barisan Alternatif เพื่อแข่งขันทางการเมืองกับแนวร่วมพรรครัฐบาล เป็นต้น

ท่ามกลางบรรยากาศทางการเมืองภาคประชาชนที่เติบโตขึ้นในช่วงปลายทศวรรษ 1990 ทำให้องค์กร SUARAM ได้เริ่มต้นดำเนินกิจกรรมทางการเมืองที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งขององค์กรแห่งนี้ขึ้นในเวลาดังกล่าวเช่นกัน ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวได้แก่การเรียกร้องอย่างชัดเจนให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งการเรียกร้องดังกล่าวดำเนินผ่านกิจกรรมหลายประการ โดยเฉพาะการจัดโครงการ "ยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน" (Abolish ISA) ซึ่งมีกิจกรรมต่างๆ จำนวนมากเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายฉบับดังกล่าว เช่น การจัดแสดงเชิงสัญลักษณ์ในรูปแบบต่างๆ เพื่อแสดงทัศนคติไม่เห็นด้วยกับการดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้ และกิจกรรมที่สำคัญที่สุดที่เริ่มต้นจัดขึ้นภายใต้โครงการนี้คือการจัดชุมนุมผู้คนจำนวนมากเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว เป็นต้น ทั้งนี้ในรอบหลายปีที่ผ่านมาที่ผ่านมาองค์กร SUARAM จัดการประชุมในลักษณะดังกล่าวขึ้นหลายครั้ง และในแต่ละครั้งก็สามารถระดมผู้คนให้มาเข้าร่วมชุมนุมในกิจกรรมดังกล่าวเป็นจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนทั้งในแง่การเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM และในแง่ประวัติศาสตร์การเมืองของมาเลเซีย การเพิ่มจำนวนอย่างรวดเร็วของผู้คนที่ไม่เห็นด้วยกับการดำรงอยู่ของกฎหมายความมั่นคงภายในเกิดขึ้นจากการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องขององค์กร SUARAM และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันซึ่งองค์กร SUARAM ให้ความสำคัญกับการใช้ช่องทางสื่อสารในระบบอินเทอร์เน็ตเพื่อเผยแพร่ความรู้และอุดมการณ์ของตนออกสู่สาธารณชนมากขึ้นก็ยิ่งทำให้ประชาชนในพื้นที่ต่างๆ สามารถเข้าถึงข้อมูลขององค์กร SUARAM โดยเฉพาะข้อมูลเรื่องข้อบกพร่องของกฎหมายความมั่นคงภายในได้โดยสะดวกขึ้น ซึ่งลักษณะเช่นนี้นำมาสู่การที่ชาวมาเลเซียจำนวนมากเริ่มหันมาสนับสนุนการทำงานของ SUARAM มากขึ้นนั่นเอง

การเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ส่งผลกระทบที่สำคัญต่อประชาชน คือ สามารถให้ความช่วยเหลือ เยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายในได้เป็นจำนวนมากไม่น้อย ทั้งการช่วยเหลือในขณะที่ยังอยู่ในระหว่างการดำเนินคดีและภายหลังจากการพ้นโทษมาแล้วก็ตาม นอกจากนี้องค์กร SUARAM ยังมีส่วนสำคัญในการกระตุ้นการรับรู้เรื่องสิทธิมนุษยชนและระดับความสำนึกทางการเมืองของประชาชนมาเลเซียมากขึ้น โดยเฉพาะการทำให้ชาวมาเลเซียและผู้ที่เกี่ยวข้องที่สนใจความเป็นไปของประเทศมาเลเซียตระหนักถึงปัญหาที่รัฐบาลมาเลเซียบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในอย่างเข้มงวดรุนแรงจนกระทั่งมีการละเมิดสิทธิมนุษยชนมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน

ขณะเดียวกันการทำงานขององค์กร SUARAM ยังมีส่วนทำให้รัฐบาลมาเลเซียเริ่มตระหนักถึงข้อปัญหาในตัวบทและการบังคับใช้กฎหมายกฎหมายฉบับดังกล่าวมากยิ่งขึ้น ถึงแม้ว่ารัฐบาลมาเลเซียจะยังคงไม่ยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายในก็ตาม แต่อย่างน้อยที่สุดจากการที่บริบททางการเมืองในมาเลเซียเริ่มเปลี่ยนแปลงไป ประกอบกับการที่มีแนวโน้มที่น่าสนใจว่ามีคนมาเลเซียรุ่นหนุ่มสาวที่สมัครเข้าร่วมเป็นสมาชิกหรือทำกิจกรรมทางการเมืองร่วมกับองค์กร SUARAM มากขึ้น ก็ล้วนแต่เป็นสัญญาณที่ดีที่แสดงให้เห็นว่าคนรุ่นใหม่ในมาเลเซียเริ่มให้ความสำคัญกับประเด็นด้านการเมือง สังคม ตลอดจนประเด็นปัญหาเรื่องการละเมิดสิทธิมนุษยชนภายในประเทศของตนมากขึ้น ซึ่งบรรยากาศเช่นนี้ทำให้ผู้คนจำนวนมากมีความหวังว่าในอนาคตอันใกล้นี้อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญต่อการดำรงอยู่ของกฎหมายความมั่นคงภายในไม่ว่าจะเป็นการปรับเปลี่ยนตัวบท และ/หรือการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ รวมถึงการยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ไปอย่างถาวรก็ตาม

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยในสังคมไทยมีมโนทัศน์เกี่ยวกับประเทศข้างเคียงโดยใช้พื้นฐานจากชุดข้อมูล ความรู้หรือประสบการณ์ที่ล่อหลอมขึ้นภายในสังคมไทย ซึ่งกระบวนการเช่นนั้นอาจทำให้เราไม่สามารถเห็นภาพรวมหรือประเด็นปลีกย่อยที่ลุ่มลึกเกี่ยวกับประเทศนั้นๆ ได้อย่างแท้จริง ดังกรณีที่ผู้คนจำนวนมากในสังคมไทยมีความชื่นชมตัวบทและการบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวดรุนแรงในมาเลเซีย และต้องการให้นำตัวบทและการบังคับใช้กฎหมายเช่นนั้นมายึดถือปฏิบัติในสังคมไทย แต่ขณะที่ผู้คนในสังคมไทยมีมโนทัศน์เช่นนั้นกลับพบว่าผู้คนจำนวนมากในสังคมมาเลเซียมิได้ชื่นชมยินดีกับความเข้มงวดดังกล่าว ซ้ำยังเห็นว่าลักษณะดังกล่าวเป็นความล้มเหลวของค่านิยมและอุดมการณ์ทางการเมือง รวมไปถึงความไม่เป็นธรรมของระบบกฎหมายและระบบทางการเมืองในมาเลเซีย ซึ่งจำเป็นต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วนเพื่อให้สังคมมาเลเซียมีมาตรฐานทางการเมืองและระบบยุติธรรมที่สอดคล้องกับหลักสากลนิยม ดังนั้นการทำความเข้าใจประเทศข้างเคียงจึงควรพิจารณา ตรวจสอบจากข้อมูล หลักฐาน ตลอดจนมุมมองที่รอบด้านและหลากหลายมากขึ้น ซึ่งกระบวนการดังกล่าวจะทำให้สามารถทำความเข้าใจประเทศข้างเคียงได้อย่างสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในประเทศนั้นๆ ได้มากขึ้น

2. กฎหมายเป็นผลผลิตและมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับบริบทและเงื่อนไขต่างๆ ของสังคมนั้นๆ ดังเช่นกฎหมายความมั่นคงภายใน ฉบับปี ค.ศ.1960 ของมาเลเซียซึ่งเป็นผลผลิตสำคัญจากกระบวนการนิติบัญญัติในยุคอาณานิคม และผสมผสานด้วยแนวคิดหรือวัฒนธรรมการเมืองแบบจารีตนิยมที่ดำรงอยู่ในสังคมมาเลเซียมาอย่างยาวนาน การเกิดขึ้นและดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้จากอดีตถึงปัจจุบันจึงสัมพันธ์กับบริบทและเงื่อนไข ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ

ของดินแดนแห่งนี้ยิ่งไปกว่านั้น ในการนี้หากรัฐบาล เจ้าหน้าที่ของรัฐ และบุคคลบางส่วนที่สนับสนุนให้รัฐบาลนำกฎหมายลักษณะนี้มาบังคับใช้ในสังคมไทย ก็จำเป็นต้องพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบว่ากฎหมายลักษณะนี้มีความสอดคล้องกับหลักสากลนิยม ตลอดจนบริบทและเงื่อนไขต่างๆ ในสังคมไทยมากน้อยเพียงใด เพราะการนำกฎหมายลักษณะนี้มาบังคับใช้ในสังคมไทยอย่างเต็มรูปแบบอาจไม่เพียงแต่ไม่สามารถแก้ปัญหาความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ ในสังคมไทยเท่านั้น แต่ในทางกลับกันการบังคับใช้กฎหมายลักษณะนี้ในสังคมไทยอาจยังก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆ ที่ตามมาอีกด้วยก็เป็นได้

3. ที่ผ่านมารัฐบาลมาเลเซียเคยใช้กฎหมายความมั่นคงภายในฉบับปี ค.ศ.1960 เพื่อจับกุมและคุมขังบุคคลที่ต้องสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับก่อความไม่สงบในพื้นที่ต่างๆ ทั่วโลกและหลบหนีเข้าไปอาศัยอยู่ในมาเลเซีย ดังปรากฏว่ารัฐบาลมาเลเซียเคยใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้จับกุมและคุมขังชาวอินโดนีเซียและชาวไทยที่พัวพันกับสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่บ้านเกิดและหลบหนีเข้าไปซ่อนตัวในประเทศมาเลเซีย ในการนี้หากรัฐบาลไทยมีข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้ว่ามีผู้ก่อความไม่สงบในประเทศไทย โดยเฉพาะในเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในจังหวัดชายแดนภาคใต้หลบหนีเข้าไปพักอาศัยอยู่ในประเทศมาเลเซียก็อาจใช้ช่องทางความร่วมมือระหว่างประเทศขอให้รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในเพื่อจับกุมและคุมขังบุคคลเหล่านั้นไว้ก่อนที่จะส่งตัวมาดำเนินคดีในประเทศไทย ดังที่รัฐบาลไทยในอดีตเคยให้ความช่วยเหลือรัฐบาลมาเลเซียในกรณีใกล้เคียงกันนี้มาก่อน

4. การดำเนินงานขององค์กร SUARAM สะท้อนให้เห็นวิถีทางขององค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานหนักและมีประสิทธิภาพ ทั้งในเรื่องการบริหารจัดการองค์กร การรวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานขององค์กร การขับเคลื่อนกิจกรรมต่างๆ การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ความรู้และการทำงานขององค์กรออกสู่สาธารณชน รวมไปถึงการสร้างความสัมพันธ์กับผู้คนและองค์กรทั้งภายในและภายนอกประเทศ ซึ่งประสบการณ์เหล่านี้ขององค์กร SUARAM อาจเป็นตัวอย่างในการเรียนรู้หรือต้นแบบในการทำงานให้แก่ผู้ที่สนใจจะดำเนินกิจกรรมประเภทองค์กรพัฒนาเอกชนในประเทศไทยได้เป็นอย่างดี

5. การเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย สะท้อนให้เห็นความสำคัญของสิทธิและเสรีภาพในการดำรงชีวิตและการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองของพลเมืองในประเทศดังกล่าว จากลักษณะดังกล่าวควรทำให้ทุกภาคส่วนในสังคมไทยตระหนักและส่งเสริม สนับสนุนให้ผู้คนในสังคมไทยเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการดำรงชีวิตและการดำเนินกิจกรรมทางการเมือง ซึ่งกระบวนการดังกล่าวอันเป็นรากฐานที่สำคัญประการหนึ่งของการดำเนินชีวิตภายใต้การเมืองการปกครองในระบบประชาธิปไตยต่อไป